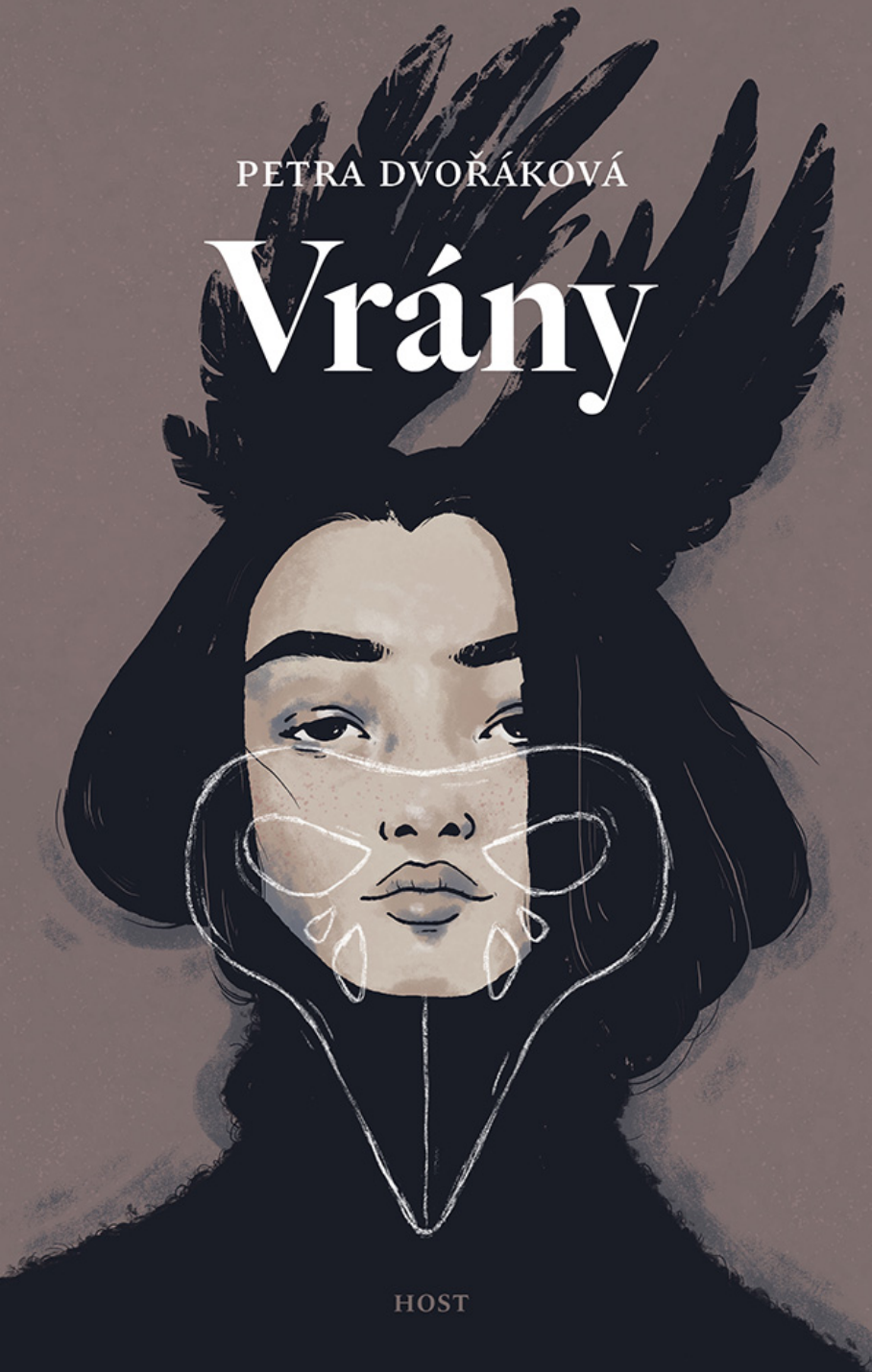

PETRA DVOŘÁKOVÁ

Vrány

HOST

PETRA DVOŘÁKOVÁ

Vrány

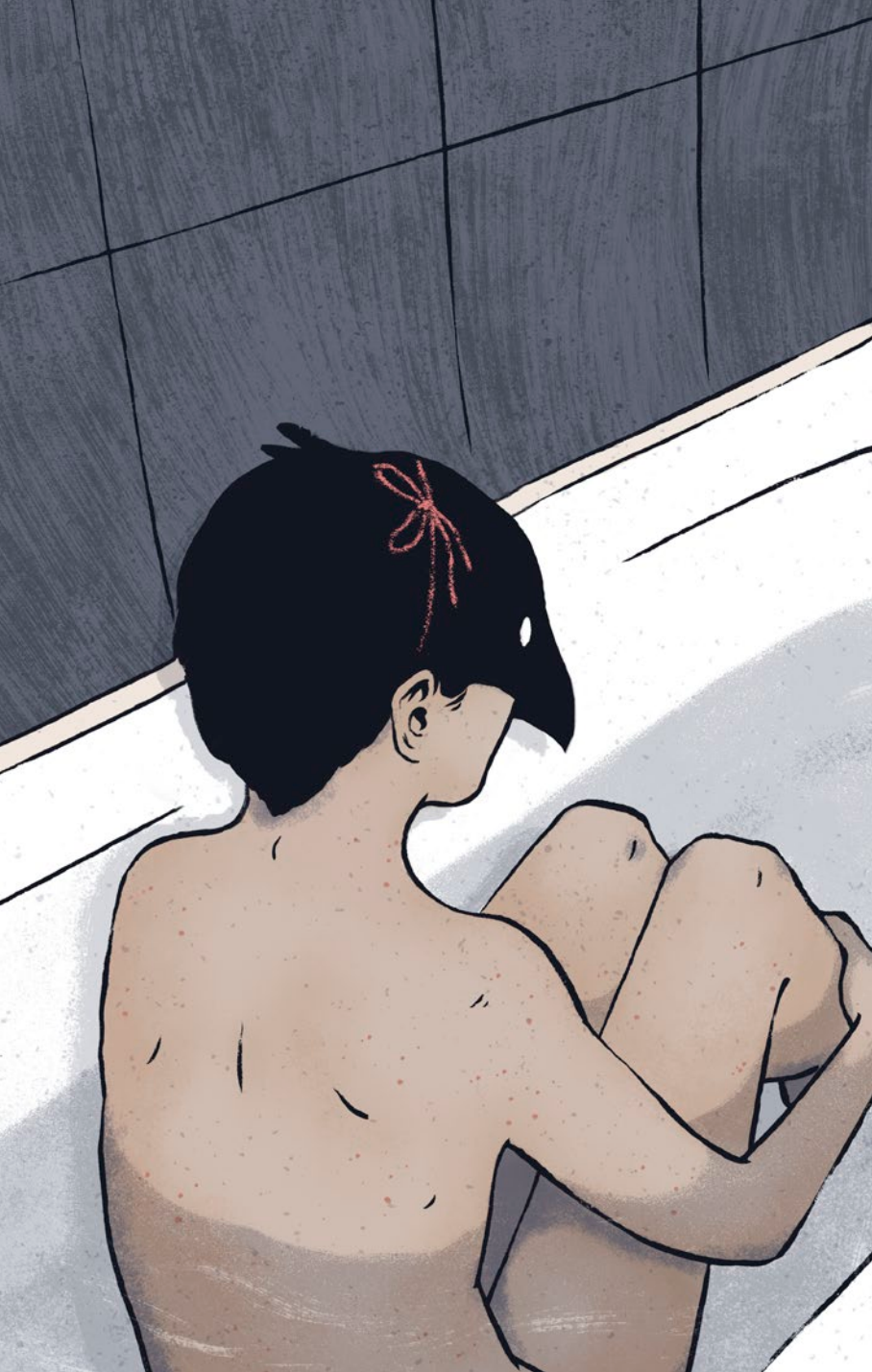
PETRA DVOŘÁKOVÁ

Vrány

BRNO 2020

© Petra Dvořáková, 2020
Illustrations © Tereza Basařová, 2020
© Host — vydavatelství, s. r. o., 2020
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-0215-8 (PDF)
ISBN 978-80-275-0216-5 (EPUB)
ISBN 978-80-275-0217-2 (MobiPocket)

Ve větvích starého jilmu se usadila vrána. Na jaře se chystá poprvé přivábit samečka. Ve velkém domě naproti stromu stojí v okně dívka s krátkými vlasy. Pozoruje černou vránu. Tiskne čelo na chladné sklo. V dolním okně se právě rozsvítilo světlo. U stolu sedí děvče s dlouhými vlasy, muž a žena. Dívka s krátkými vlasy stále pozoruje vránu. Skoro se zdá, že vrána rozumí tomu, co vidí. Korálkovým okem pečlivě sleduje lidské hnízdo. Spoléhá na své instinkty.

Ty kalhotky tenkrát ležely v koši se špinavým prádlem. Bledě modrý s kytíčkama. Baruniny. Katuška měla ty samý, ale v zeleným. Mezi nohama byly od krve. V osmi letech přece holka nedostane měsíčky. Vím, že možný to je, ale to by bylo na holce trochu vidět. Vždyť kolikrát přijdu do koupelny, když se koupe. Je sice taková mohutnější, ale prsa jí ještě nerostou. A navíc je o rok mladší než Katuška. A ta taky měsíčky nemá. Ne, to muselo být něco jinýho. Hodila jsem kalhotky do lavoru se studenou vodou, aby se krev odmočila. Pro jistotu jsem prošla ostatní prádlo, ale dál nikde nic. Nechat být jsem to ale nemohla. Co kdyby to bylo něco vážnýho?

„Tobě tekla z prciny krev?“ zašla jsem za holkama do pokojíku. Katuška si právě četla a Bára něco u stolu stříhala. Celá ona, z ústřížků kolem sebe jak nastláno. „Netekla.“

Ani se na mě nepodívala. Pokaždý když vidím to její vysoký čelo, uvědomím si, jak je strašně podobná Václavovi. Vždycky bude muset nosit ofinu, aby to nebylo vidět. Katuška na mě nechápavě koukala, jako by si nebyla jistá, na kterou z nich mluvím. Ona je vždycky taková pozorná, jen jí hnědý očka zasvítí. „Tekla. Viděla jsem to na kalhotkách. Na těch modrejch,“ otočila jsem se k Baruně. I tak mi bylo jasné, že z ní nic nedostanu. Z ní člověk nikdy nic nedostane. To už mám vyzkoušený. Chvilku jsem ještě počkala, ale bylo to marný. „Tak co mi na to řekneš?“

„Netekla!“ zakroutila Bára jen paličatě hlavou. A dál stlala ústřížky pod sebe. Přesně tohle je to její chování, co mě vždycky přivede ke vzteku.

„To nemůžeš stříhat na stůl?“ Kdyby byla aspoň trochu jako Katuška. Ta se naučila uklízet už od malička. Když si vzala kostky z koše, zase je tam automaticky sklídila. Ale Barča ne. Ta byla vždycky jiná. Jako by nerozuměla, co po ní člověk chce. Nejradši bych s ní zatřásla, ale i to by bylo zbytečný. Raději jsem se otočila a šla pryč. „To si po sobě vyluxuješ!“ napadlo mě ještě ve dveřích. Bára ale stejně nic. Od té doby její kalhotky pravidelně prohlížím.

Já bych to tenkrát mamce s těma modrejma kalhotkama řekla, ale strašně jsem se styděla. Stydím